

hiába keresett, ott talál majd, ahová a keze nyúl. De tudja meg, hogy amíg Maga kulcsokat próbálgat egy nyilni sohasem tudó zárhoz, a háta mögött lassan becsukódik egy ajtó, s lakat lesz ott is, ahol addig kilincs sem volt.

Naponta többször is elolvastam a levelét, és a nyolcadik nap reggelén arra ébredtem, hogy nem szeretem már. Hiába futott ötvenkét éven át Magához minden gondolatom, azon a reggelen ki tudtam mondani: vége. Felültem az ágyban, beburkolóztam a könnyű takaróval, és megismételtem: vége.

Álmomban nálam járt, végigcsókolta a testem, simogatott és szeretett, majd hirtelen – mielőtt újra szabályos ritmusban vert volna a szív – az órájára nézett, és így szólt: mennem kell. Ötvenkét év várakozás után jött el ebbe az álomba, ötvenkét év után engedtem, hogy újra a testemhez érjen, s Maga csak annyit tudott mondani: mennem kell. Durván kopogtak a szavak rajtam, a Magának tartogatott horpadásokon és mélyedéseken, de mielőtt végignéztem volna, hogy az álomból miként távozik, felébredtem, s tudtam: nem kell többé elutaznom, hogy távol kerüljek Magától, mint ahogy eddig sem kellett a közelében lennem, hogy Magával legyek. Oly könnyen engedte el a kezem, mintha sosem is fogta volna, s még taszított is egyet rajtam, hogy esés közben az ingujját se érhessem el.

Nincs meszesgödör a lábam alatt, amibe hullva hófehér lehetnék megint, de egyet tudok: mert sohasem kértem, hogy maradjon velem, most az egyszer, egyetlenegyszer maradnia kellett volna.

Azt kerestem Magában, ami bizonyosan nincsen ott: az érett férfit, aki nemcsak csúszkálni tud a nők hasán és combján, hanem Asszonyt varázsol belőlük vagy Madonnát. Aki nemcsak az álmaikat látogatja titokban, hanem kézen fogva vezeti őket a fénybe, megáll velük a világ közepén, s e förtelmes pusztulásban megmutatja: van még, amiből születhet élet.

En választottam, Bruno: az élet számomra mindennél fontosabb.

Búcsúzik:

Anna Płockier

Tandori Dezső

CAFÉ VIRGINIA WOOLF

Mindnyájan túl a jón és rosszon, csak én még
élve: a Szerkesztőség
így ül össze ma este, ahogy Bloomsbury
novemberi
karácsonyestjének nem tudtam ellenállni,
és az Iroda fáradalmait
valamelyest kipihelve, elhagyván egyágyas szobám,
a koszvadt forró-hideg-csapos mosdót,
melybe, gondolom, mások is belevizelnek,

ráhúzva az ablakra a ragacosz mustársárga függönyt,
emez szobát, igen, emez szobát
az alkonyatban otthagytam,
és lementem a Russell Square-re.
Postázandóm nem volt. Ez ma este elmaradt.
A metrómegálló előtt árulják London
legolcsóbb képeslapjait.
Az Iroda rég bezárt, mint iskolás
korunk Harlemjében az Essing Bar, talán,
és a száz szerelmes hazatért.
Maury tegnap visszament Kanadába.
Itt hagyta a fél versenynapot.
Beau Cadeau, Raymylette, One Man Show, Crassinadio,
Owenduff, Mac Risky Ah neki nyert, ezt
valaki most, bő ujjú fehér trikóban, haját
gyertyalámpafényben arcából egyre kihajtva,
megírja neki, mint Tatjana: „kedves maury,
nem is tudom, hogyan mondjam el, mama tudja
címedet, lehet, haragudni fogsz, hallottam,
ahogy mornyéknak elmondtad, kiket tennél
még, cz egy ilyen nap, jönni fognak
a favoritok, majd hétfőn lesz a böjtje,
nem tudom, még nincs hétfő, összenyertem annyit,
hogy hétfőn folytathatom belőle, a fele
pénzt eltettem neked, nem adom oda
a becses mornynak, elverné,
kár, hogy az ötödik és hatodik
naasi futamot” – nem illik nevetni,
fordulok be a Neurological Institutnál, Dickens
házától távolodva, a Book Warehouse, estem
célpontja felé közeledve –, „meg már
fuzzy logicallel nem volt mit kezdeni,
gondolom, kisebb
gondod is nagyobb, mint hogy most ott
quebec-ben a sporting life-ot megnézd,
de fuzzy logical nyert, avval együtt, jól
tettetd, hogy nem maza, bocs., jav., masza-
toltad volna össze a grant lee buffalo nótáját,
a fuzzyt, melyet oly sokat hallgattál, ne legyen,
hogy azzal veszít egy ló. az összeg, mármost kb...”
Az összeg, kápé, elzártad rádiód, váltod
a személyed, a Szerkesztőség ott ül
a cafében nem-tudod-hogy, a romokat
eltakarították valamiképp, nyilvánvaló,
a házak állnak, milyen házak, mennyiben mások,
ezt Ginnie meg sem érte.
Milyen lehetett.

Cigarettaival, pláne füsttel,
 az igen, naná, úgy be lehetne szívnod, *szívni*,
 így mondja, száraz
 füst és ködfényes, zajtalan surranó
 gépkocsifényekkel az este, a lombok
 még meglehetősen bőségben.

A Russell Szálló tömérdek vöröstégla
 kéménye és csicsája kirajzolódik az esti égbe,
 a metrómegálló Hopper-alacsonysága,
 a késő estig nyitva tartó Safeway-olcsóáruház
 – jó! – és az olcsó képeslapok forgóállványa fölél.
 Hagyod a könyveket, hagyod az Ötven Schiele Képeslapot,
 kazetták között turkálsz, valakinek
 megveszed: „A kürt”; és „A heged”; igen, a 2.99, az
 árcédula az „ü”-re van ragasztva épp.
 Szemközt francia kiskávéház, Le Piaf. Ment egy ló,
 Maurynek, Lapiaffle volt a neve. Igen, igen, látod
 másnap, Fuzzy Logical is nyert. Mit kezdj az egészszel.
 Se meg nem vált, se kárhozatra
 nem elegendő ennyi; mennyi
 volna elegendő, és mit akarnál.

De ez már a Schwedenplatz. Az Am Hof
 – Durcharbeitung, battyogsz át bécsi boltívek
 alatt, megdolgozni, barátocskám! éljen az anyag
attól, s a honnak éljen, az anyag hona
 a művészi megdolgozottság, két pont metszi egymást,
 ez a beszéd, ülj le az Am Hofon, ha nincs is
 zicflejse hozzá már –, a KRÄUTER hírügynökség,
 ez a Német Babits Összkiadás, a fűszerbolt, Ziccer, Zicnefelejš;
 Kräuter, már kicsit túl az Am Hofon, a Hírügynökség
 Jelenti, csak lengjenek, csak üzengessenek,
 hagyakozzanak a régi gyökérfoglalató szívek
 s szemek. Hagyjuk ezt. Milyen volt az a régi
 Szerkesztőség? Szétbombázták, öngyilkosok lettek,
 elmúltak, összkiadás. A Safeway neszkávéja
 emberi ár, állapítod meg. Százharminc forintnak
 megfelelő összeg. Az ötszáz forintos porkávék otthon!
 Ezeknek világába hazatérsz.

Nem vagy többé semmiről meggyőződve.
 Ezért csak saját utad követheted.

Nem mindig olyan egyszerű ez, mint a Russell Square
 novemberi karácsony-előestjén
 a posta mellett végül a rojális szállodába vissza.

A Grant Lee Buffalo, a tábori ágy.

Hajnalban felteszed a Fuzzyt, átkopognak:

„nem könnyű aludni, ha játszik”, when you play.

A garni-szerű, tábori-garni, mondjuk,

a szerű szobák egyikében a minap nagyot
keféltek valakik, naná, valakik, átjött a zaj.
Ezek hát zajai, gondolta Maury.
Milyen röviden elintézték.
Már nem mondhatom nekik: „when you play”, akkor
nagyon könnyű aludni. Tökmindegy. Átfordul másik
oldalára. Maurynek csak egyik fekvésben
van mind a szex, jártában van az éhség, mikor
nincs Maurynek semmi? Gondolom, Kanadában,
én-nem-tudom-ki, azt mondja neki: „Most megint
mi a francnak jöttél; na, gyere, akkor...”
Pár nap múlva Morny beszámol neki Coline
leveléről. „Ki ez a Coline?” Ki kérdi ezt, alusznak,
mind alusznak, ez ébrenlétük, mások ébrenléte,
Mauryt kérdi, a kanadai úrhölgy; megyek, ücsörgök még
udvari ablakomnál, alacsonyan, pár cigaretta, aztán – – –

Szakács Eszter

SÍRÁS VESZ MAJD SZÁLLÁST BENNÜNK

Sírás vesz majd szállást bennünk.

A száguldó felhők földre sújtanak.
Kik tegnap angyalhúst ettünk,
most gyommagot csipegetünk torz fák alatt.

Eszünk körbe forog, mint a propeller
(e kép civilizációnk maradéka)
s testünk könnyű lesz, akár a madaraké,
a levegő mégsem emel fel.

Éltető vizeinket felissza a kín,
repülni így leszünk csak képesek:
virágpor, lebegünk Veled
Tejút sötét áramlatain.